

Давид Лагеркранс

POST MORTEM

Мрачна истина

– РЕКЕ И ВАРГАС 3 –

София, 2025

Преводът е направен по изданието:

David Lagercrantz

Post Mortem

Post Mortem © **David Lagercrantz**, first published by Norstedts, Sweden, in 2025.

Published by agreement with Norstedts Agency / Brave New World Agency and Corto Literary Agency.

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Любомир Гиздов, превод, 2025

ISBN 978-619-01-1675-2

ДАВИД ЛАГЕРКРАНС

POST MORTEM

МРАЧНА ИСТИНА

– РЕКЕ И ВАРГАС 3 –

Превод от шведски
Любомир Гиздов

Вечерта излезе вятър, а с бурята дойдоха и дивите кучета, измъчени, изоставени и недохранени. Събраха се около стария дъб, чиито клони се протягаха нагоре, сякаш дървото се молеше на небето с трийсет ръце.

Когато настъпи моментът, кучетата легнаха да умрат в корените на дъба и краят настъпи с вледеняваща самота.

Тази сутрин професор Ханс Реке не можеше да намери нищо, нито купичка, нито лъжица за йогурта.

– Божичко, какво се е случило? – провикна се той.

Микаела Варгас, неговата съжителка, влезе в кухнята, облечена с един от сутрешните му халати, който се влачеше след нея като кралска пелерина.

– *Change, we need** – каза тя.

Реке я изгледа скептично и дръпна едно чекмедже, в което вместо ножове имаше ръкохватки и домакински кърпи.

– Много добре е измислено – продължи тя и се усмихна леко.

– Сигурен съм. Но е ново, а аз не понасям...

Новото, мислеше си да каже той, само че осъзна, че това не беше особено забавно, а единствено вярно и жалко.

– Както и да е – прекъсна той мисълта си и вместо това каза: – Тъкмо ще имам добро извинение за безполезността си. Цяла нощ ли си била на крак?

– Да, дълго след като приключих с подреждането. Мога да ти направя еспreso, ако слушаш.

– По-скоро бих разменил кралството си за купа и лъжица. И сутрешните вестници.

Той се настани до масата, а Микаела му даде кафето, йогурта и вестниците, демонстрирайки направо безсрамно добро настроение; и макар че тайничко това леко го подразни, надали можеше да я вини. Днес беше голям ден, нищо че нищо не си беше на мястото. Необичайно талантивият и симпатичен сенатор от Илинойс беше спечелил президентските избори в САЩ

* Имаме нужда от промяна (англ.). Препратка към лозунга от кандидат-президентската кампания на Барак Обама „Промяна, от която имаме нужда“ (*Change We Need*).

и Реке нямаше търпение да прочете статиите във вестниците и да потъне в мислите си. Само че не стигна много по-далеч от заглавието: „Обама върви към победата.“ На вратата се почука и той погледна Микаела с надежда. Но тя се отправи към вътрешността на апартамента, следвана от влачещия се по пода халат, така че Реке неохотно стана и отиде до антрето.

В някой друг ден, през някое по-съсредоточено утро, може би би обърнал повече внимание, от чисто феноменологична гледна точка, на онази секунда, през която отваряме вратата и все още можем да очакваме всичко, след което виждаме какво има от другата страна и за момент очакванията ни се смесват с реалността. Но в случая той просто примигна и осъзна, че посетителят беше мъж на около шейсет, с южноевропейски вид и големи, дълбоко разположени кафяви очи.

– Добро утро – каза Реке.

– Моля за извинение, че се натрапвам така – каза мъжът на развален английски.

– За какво става дума?

– Името ми е Рафаел Коралес – продължи мъжът. – Аз съм полицейски началник от Памплона в Испания, звънях няколко пъти и ви пратих имейл.

– Да, вярно. Мога ли въпреки това да помоля да се върнете по-късно? В момента съм...

Мъжът помръдна леко куфарчето си, сякаш му беше твърде трудно да се обърне с такъв товар.

– Тогава ще трябва да остане за късно вечерта – каза той. – През целия ден съм на конференция, след което има и вечеря.

Реке разпери ръце.

– В такъв случай заповядайте, сеньор Коралес. Мога ли да ви предложа чаша кафе? – каза той и се върна в кухнята.

Това обаче беше грешка – и едното, и другото. Щом видя вестниците, Реке още повече се раздражни, че са го прекъснали. Освен това не откри нито чашите за кафе, нито каквото и да било друго.

– Студено ли е навън? – попита той най-вече за да прикрие безпомощността, с която отваряше шкафовете.

– Май ще има снежна буря – каза Коралес и сложи коженото си яке на облегалката на един стол. – Какво търсите?

– Чаша за госта си. Но това очевидно е отвъд детективските ми възможности.

Коралес беше облечен в строг костюм с вратовръзка, но имаше доста дръзка прическа, която направо приличаше на киче. Изглежда, не можеше да проумее или изобщо да си представи как така Реке не можеше да се ориентира в собствената си кухня. Та нали беше майстор детектив и така нататък?

– За Обама ли четете? – попита полицейският началник и кимна към вестниците.

– Би ми се искало – отвърна Реке, без да крие раздразнение то си, но добави малко по-дружелюбно: – Страхотно е, че спечели.

– Да, може би – каза Коралес.

Реке се подразни и на това.

– Може би?

– Аз предпочитам Маккейн.

– Защо, за бога?

– Щом може да понесе пленничество и мъчения по такъв начин, значи може да се разчита на него – каза Коралес, а Реке се зачуди дали пък да не отговори и да проведе малка политическа дискусия, просто *for the hell of it**.

– Само че Бог реши да ни спаси от Сара Палин – каза вместо това. – На каква конференция сте?

– За дигиталното сътрудничество и така нататък. Но най-интересно е по време на обедите и почивките. Тогава обсъждаме стари разследвания, а когато споменах, че с вас сме контактували, всички пощръкляха.

Реке опита да си припомни за какво ставаше дума и опасявайки се, че посещението може да се проточи, хвърли поглед към твърде тежкото куфарче, което в момента стоеше на пода. После отново се зае да търси чашите и ето че ги откри, образцово под-

* Просто ей така, за забавление (англ.).

редени в шкафа точно над машината за еспreso. Това поне беше известен успех, помисли си той.

– Мистерията е разгадана. Какво кафе желаете?

Рафаел Коралес придоби доволен вид.

– О, виждам, че имате хубава машина. Капучино, много силно по възможност. Казват, че сте майстор в тълкуването на стари следи, професоре.

– Не съм много убеден – измърмори Реке и докато разбиваше млякото, се зачуди дали да не остави господина да си изпие кафето и после любезно да го отпрати. Тези неканени посетители започваха да се превръщат в неудобство.

– Можете ли да ми припомните случая? – каза той.

Коралес се облегна назад и притеснен, се намести по-удобно, докато машината смилаше зърната.

– Да, разбира се. Мога да разкажа всичко подробно, ако искате?

– Не е необходимо – каза Реке и сервира кафето.

Коралес отпи и засия.

– Възхитително – каза той и изпъна гръб. – Няма да ви изморявам с житейската си история.

За бога, наистина недейте, помисли си Реке.

– Но все пак искам да спомена едно нещо, защото е от значение за разказа ми.

– Да чуем – каза Реке, като междувременно отново зачете вестника с дясното си око.

– Аз съм човек, който обича да се съревновава – каза Коралес.

О, не, помисли си Реке.

– Знам, че в днешно време всички разправят така – продължи полицейският началник, сякаш прочел мислите на професора.

– Тук имате право.

– Но за мен това е колкото предимство, толкова и проклятие. Тласка ме напред, но също така ме кара да се задълбавам в неуспехите и понякога отказвам да призная, че съм сгрешил.

Реке се усмихна окуражително.

– И все пак току-що го направихте.

– Хубавото е, че никога не се отказвам, затова и сега седя тук пред вас, професоре. Провалих се в най-важното си разследване.

Реке се послуша за звуци от вътрешността на апартамента с надеждата, че Микаела ще прояви някакъв признак на живот. Но цареше тишина, чуваше се единствено как вятърът поклаща прозореца на скосения таван. Реке се замисли дали не можеше още сега да изстреля някое добро извинение и да си спести цялата работа. Между другото, не беше ли обещал на ужасния си брат да отиде на някакъв прием днес?

– Преди колко време казахте, че е било това? – попита Реке.

– Двайсет години.

– Студен случай.

– Не и за мен – каза Коралес. – За мен раната още е прясна.

Говорех за себе си, помисли си Реке. Трябва ми нещо горещо, за да се отърва от раздразнението си.

– Къде се развива действието?

– Сантандер, на северния бряг, в баския регион.

– Доста далеч – измърмори Реке, припомняйки си случая.

– Бях началник на криминалната полиция в града – продължи Коралес. – Подготвихме се за ежегодната фиеста, Семана Гранде. Не знам дали имате някакъв опит с нашите традиции в това отношение, професоре.

– Запознат съм с тях повече на теория, отколкото на практика – отговори Реке не съвсем правдиво, но сега не беше моментът да си признава стари грехове.

– Фиестата продължава денонощно цели седем дни. Хората обикновено са пияни, но весели – продължи Коралес.

– Но една млада жена е била убита, нали така?

– През първата нощ на фиестата.

Първата нощ, помисли си Реке и почти като насън си представи момичето, което умира, докато фестивалът около него се разгаря. Неохотно се заинтригува от случая, но му се струваше, че интересът му е по-скоро екзистенциален. Смъртта по време

на празненство, на карнавал, докато лудницата гърми сякаш някъде далеч, будеше у него някаква меланхолия.

– Тъжно – каза той.

– Да, изключително. Всички казваха, че тя се е отличавала. Вечно седяла с книга в скута.

– Надарено момиче.

– О, да – каза Коралес и пхна ръка в джоба на самото си. – Да я бяхте видели.

Той подаде на Рече снимка, която извади от джоба си, но Рече го спря с жест, без да е съвсем наясно защо, може би просто не искаше да се обвързва емоционално.

Коралес го погледна учудено.

– Не искате ли да погледнете? Това някакъв ваш метод ли е?

– Методите ми са изменчиви – отвърна Рече. – Но имам едно правило, към което все пак се придържам доста стриктно. Предпочитам колегата ми да присъства, когато предстои да чуя нещо интересно. Бихте ли ме извинили за момент?

– Разбира се – каза Коралес.

Рече стана и излезе от кухнята, мина покрай рояла в салона и продължи към стаята на Микаела в дъното на апартамента. На няколко метра от вратата се поколеба, възпрян от тишината и спокойствието в апартамента, и си помисли: *остави я на мира, не я въвличай в живота си*. Но въпреки това продължи напред, откряна вратата и я видя, свита на леглото, завила наполовина раменете си с одеялото. Изглеждаше крехка, сякаш беше свалила бронята, която обикновено носеше. Той се загледа в нея и му се прииска да отиде да я погали по косата и да каже няколко мили думи.

От друга страна, не би било особено мило да я буди, затова тръгна обратно и в този момент разбра, че явно одесе все пак беше мярнал убитото момиче. Пред очите му проблесна образ, едновременно целеустремен и несигурен, но той не знаеше каква част бе видял на снимката и каква произтичаше от съновидението му.

– Тя спи – каза той, щом влезе в кухнята.

– Аха – отговори Коралес и добави с усмивка: – Ами все пак е неделя.

Реке кимна и си помисли, че в крайна сметка можеше да изслуша историята, след като спокойната сутрин с Обама така и така беше провалена.

– Разказвайте – каза той.

2

Сантандер, 12 юли 1988

След закуската, която се състоеше от две яйца и половин чаша портокалов сок, тя отиде в ресторанта, където работваше допълнително. Часът беше девет и половина сутринта и Роберто все още не беше пристигнал, за да ѝ се развика. Ето защо тя седна на един стол на бара с гръб към терасата и морето и написа в дневника си:

„Дивите кучета дойдоха с бурята.“

Когато беше по-малка, я нахапа един мелез, галго, недалеч оттук. Но тъй като искаше да стане писателка – без да казва за това на когото и да било, – тя постоянно променяше историята и в новия вариант вече не искаше да описва кучето като чудовище, като бездушна, измършавяла обвивка. Искеше да му придаде характер, което се дължеше на факта, че беше чела за Испанските галго в „Нашънъл Джогеографик“ и оттам беше разбрала колко са изтормозени.

– Какво седиш?

Роберто беше дошъл по-рано от очакваното. Беше облечен с черни памучни панталони и свободна бяла риза и изглеждаше като идиот, какъвто си беше.

– Размърдай се – изръмжа той.

Тя се изправи и се захвана да подготвя бара, докато гледаше към морето и мислеше за дивите си кучета. Долу на пристанището рибарските лодки отдавна бяха потеглили. На площада нямаше търговци. Не се виждаше жива душа, само птици и една мършава куца котка. Но ето... там вляво, до червените бъчви с осолена риба, се появиха две момчета, красиви младежи, единият рус и грациозен, другият по-мургав и висок. И двамата бяха с книга в ръка и дори само това привлече вниманието ѝ. Никой от обкръжението ѝ не четеше романи, поне не и като нея, и понякога ѝ се искаше да дойде някой външен човек, който би могъл да я разбере истински.

– Какви са тия господинчовци? – изсумтя Роберто. – Кажим им, че още не сме отворили.

– Можеш и сам да им кажеш – отговори тя, а той я ритна по крака.

Същевременно тя забеляза, че младежите действително се бяха запътили към тях.

Елате да ме спасите, помисли си.

3

Микаела долови присъствието на Реке пред вратата, но вече заспиваше и не помръдна. Беше изтощена. Цяла нощ беше будувала и накрая изпадна в безсънна хибернация. Но явно това бе крехко състояние, защото сега се сепна, все едно я бе събудила някаква заплаха. Но изглежда, нищо не се бе случило, с изключение на това, че от кухнята се чуваше мъжки глас, но не беше гласът на Реке.

Микаела не чуваше какво казва, но звучеше като английски. Английски с испански акцент, а съдейки по интонацията, темата на разговора беше драматична и тя се усмихна. Разбра защо

Реке беше застанал пред вратата ѝ. Искал е и тя да слуша. Винаги, когато чуеше нещо вълнуващо, искаше и тя да присъства, което беше ласкаещо, разбира се. Но не ѝ беше достатъчно, за да се успокои. Микаела погледна халата на Реке, който лежеше на пода с разперени ръкави като в някаква старовремска снимка от местопрестъпление.

– Аз съм идиот – измърмори тя.

Трябваше просто да му съобщи, да изплюе камъчето: „Ще се мества.“ Какво толкова? Но въпреки това тя постоянно отлагаше. Зави се ядосано през глава, раздразнена от гласа отвън. *Спрете да говорите*, помисли си. *Стига сте опитвали да ме вдигнете от леглото*. Разбира се, хиляди пъти беше размишлявала над отношенията си с Реке. Приятели ли бяха, колеги ли, или нещо повече? Определено не бяха двойка, макар и да бе имало моменти, в които... но това беше преди цяла вечност. Понастоящем бяха по-скоро като брат и сестра. Но не, това също не беше съвсем вярно, което беше и причината Микаела да лежи агонизирайки в леглото. Винаги ѝ беше трудно да говори с Реке за романтични взаимоотношения именно защото не искаше да развали това, което бълбукаше под повърхността още от първата им среща в „Юрсколм“. С Каспар обаче ставаше дума за нещо повече от флирт.

Каспар Амири беше инженер в „Ериксон“, който помагаше на полицията с мобилните мрежи. И я дразнеше. Беше надут мачо и я зяпаше твърде настървено. Една вечер ѝ се обади. Микаела предположи, че сигурно просто иска да провери дали всичко е наред, но той я покани на среща. Тя каза не, в никакъв случай, и си мислеше, че с това се е приключило, но той не се откажа и продължи да ѝ звъни, и накрая тя каза добре, „само една бърза бира“.

Видяха се в „Тюдор Армс“, точно до апартамента на „Гревгантан“. Каспар се появи със сиво сако и изгладена риза и вече изобщо не го раздаваше мачо. Напротив, беше притеснен и разказа, че е от Иран и всъщност е искал да стане лекар, но не понасял кръв, така че вместо това влязъл да учи в Кралския технологичен институт.

– С машините по-добре ли ти беше, отколкото с хората? – попита тя.

– Труден въпрос – отговори той и се усмихна доста чаровно, при което за пръв път ѝ се стори доста хубав и истински заинтересован.

Оказа се, че имаха доста общо. Семействата и на двамата бяха избягали от диктатури, и двамата имаха глупави братя или сестри, както и бяха имали предостатъчно време да идеализират бащите си, които бяха починали отдавна.

Намериха общ език, а и той имаше красиви ръце.

– Защо първоначално ти се дразнех толкова? – попита Микаела.

– Защото се правех на корав. Не проработи ли?

– Нито за секунда.

– Какво да правя тогава?

– Сладко беше, като каза, че не понасяш кръв. Можеш да продължиш в този дух.

– Да покажа чувствителната си страна? – каза той.

– Но ако започна да кървя, а ти не се погрижиш за мен, ще те убия.

После го целуна, напълно ирационално действие, но тя си каза, че е просто нещо временно. Но Каспар продължи да я изненадва, а и за разлика от Реке, можеше да готви, не слушаше само класически музика, слава богу, а и не се налагаше Микаела през цялото време да бъде на ниво. Можеше да говори по-свободно, а и въпреки че Каспар понякога беше раздразнителен и подозрителен, продължаваше да я привлича. Това беше проблемът... не беше казала на Реке и думичка за Каспар, а колкото по-дълго мълчеше, толкова по-чаровно и привлекателно се държеше Реке, вероятно просто за да я дразни.

Скоро щеше да му разкаже, само че не днес, тъкмо когато в САЩ бяха избрали чернокож президент и в нея се бе пробудила надежда, а пък в кухнята имаше мъж, който говореше с разтреперан глас, сякаш някой бе загинал по ужасяващ начин.

Тя реши отново да заспи.

4

Сеньор Коралес бе говорил три часа и половина без прекъсване, но ето че най-накрая си беше тръгнал и Реке можеше да си отдъхне. Заразглежда материалите от досъдебното производство, които полицейският началник беше оставил на купчини върху масата. Но не стигна далеч. Микаела влезе в кухнята, отново облякла халата, който се влачеше по пода.

– За какво става дума? – попита тя и седна срещу него.

– Едно неразкрито двайсетгодишно убийство – каза той.

Тя направи жест, с който показва, че това сякаш не я интересуваше.

– По-скоро си мислех за онова, което преди малко каза за пръстите на гостенина си. Звучеше като класически Реке – продължи Микаела.

– Уф – каза той и сви рамене. – Сеньор Коралес просто се разгорещи и забарабани толкова отчаяно с пръсти, че щеше да ме подлуди.

– И си доловил нещо в звука? – попита тя.

– Не можех да го подмина. Звучеше, сякаш кожата на пръстите му е удебелена, а и прическата му беше много рошава и старовремска, затова изказах предположение, че свири на китара и обича Джими Хендрикс. И той се шашна.

– Значи си бил прав.

– В общи линии. Каза, че се упражнявал да свири на китара още от момче и накрая пръстите му съвсем се втвърдили.

Микаела се засмя.

– Това беше доста лесно – продължи Реке. – Но мисля, че този случай може да те заинтригува, а и във всеки случай имам нужда от помощ с испанския.

Той посочи купчините на масата.

– Нямам желание – въздъхна тя.

– Всъщност и аз нямах – каза той. – Но не мога да не призная, че случаят предизвиква известен интерес.

– Имам излизане. Трябва да се оправям – каза Микаела уклончиво.

– Не е нужно – каза той. – Халатът ми е подходящ за всякакви социални ситуации.

– Много забавно.

– Виж това.

Той плъзна по масата една снимка от разследването. Микаела се наведе напред и я разгледа.

– Какво е това? – изсумтя тя.

– Голям дъб, който се извисява на един хълм над Сантандер в Испания и там...

– Опитваш да ме примамаш с дърво?

Тя се усмихна половинчато.

– В известен смисъл – каза той. – Дървото е мястото на убийството, както и голямата загадка в разследването. Може да се каже, че то съществува в два варианта; един в литературната вселена и един тук на хълма, чисто физически.

Микаела го изгледа все едно не беше съвсем с всичкия си.

– Но ако се налага веднага да угодя на публиката си, мога да кажа, че според мен търсим сериен убиец – продължи той.

Микаела хвърли поглед към материалите върху масата.

– Това звучи по-добре – каза тя. – Защо смяташ така?

Реке се загледа през прозореца.

– Разгледах раните по тялото на жертвата и на рамото ѝ има нещо като знак, който ми се струва познат – каза той.

– Тогава не трябва ли начаса да си събереш багажа и да отлетиш за Сантандер? – попита Микаела.

– Безграничната ми гордост ми казва, че мога да разреша случая и от кабинета си.

– Двайсет години по-късно?

Реке се засмя.

– Всъщност да. Изникнали са нови обстоятелства и ми хрумна, че извършителят може би е швед и... много начетен.

Микаела го погледна така, сякаш неохотно капитулира.

– Добре тогава, професоре, да чуем – каза тя.

5

Сантангер, 12 юли 1988

Тя никак не умееше да крие несигурността си. Изчервяваше се твърде лесно и погледът ѝ блуждаеше твърде много. Сигурно и сега, когато младите мъже влязоха в ресторанта, беше същото.

Осезаемо се притесни и първоначално почти не можеше да ги различи. В ума ѝ те се сляха, като два екземпляра от един и същи вид, и двамата изтънчени, сякаш са видели свят, и елегантни, с карирани ризи и книги в ръце.

Но щом се приближиха, тя забеляза разликата. Двамата сякаш си пасваха като две противоположности.

– Още не е отворено – каза Роберто.

– Няма нищо. Добро утро. С какво мога да ви помогна? – каза тя и Роберто отново я изрита по крака.

Тя не му обърна внимание, но настроението ѝ се помрачи, тъй като русият мъж, изглежда, не изпита особена благодарност заради жеста ѝ, а просто се вторачи раздражено в барплота.

– Голяма бира и чаша фернет – каза той.

– За мен само кафе – контрира го по-мургавият мъж и добави *please*, което като че ли беше отправено и към двамата.

Чисто обективно той беше по-красивият от двамата, с пообло лице и хармонични черти, а погледът му беше толкова дружелюбен, колкото очите на приятеля му бяха студени. Но тихият гняв на русия мъж я смути.

– Разбира се – отговори тя. – Седнете, ще ви донеса поръчките.

– Ще пия тук – каза русият.

– Приятно място – каза приятелят му, правейки очевиден опит да парира репликата.

Тя кимна, обърна се, извади бутилка фернет и една чаша, а после наля една половинлитрова халба с бира. Почувства се облекчена, тъй като Роберто отиде в кухнята, но също така и напрегната, защото русият мъж ставаше все по-мрачен. Тя се обърна притеснено към приятеля му. Той имаше мило, тъжно излъчване, което студенината на другаря му подчертаваше още повече.

– Благодаря – отговори тя. – Скоро ще настане лудница. Днес започва фиестата, както сигурно знаете.

– Да, знаем за това.

Тя подаде чашите на русия младеж, без да посмее да го погледне в очите. После се случи нещо странно. Той изгълта съдържанието им за няколко секунди, след което изневиделица на лицето му разцъфна прекрасна усмивка. Тя настръхна. Какво преобразяване само!

– Как беше? – попита тя.

– Отлично – отговори той, а очите му вече не бяха студени. – Ще изпия още по едно. Ще седнем на верандата. Имаш толкова красива усмивка.

Ти също, искаше ѝ се да каже, но смотолени просто „благодаря“ и се зае да налее още една бира и един фернет. През това време мъжете се отдалечиха и хвърлиха небрежно книгите си на една маса. Не видя обаче нищо повече. От кухнята се зададоха стъпки, ядосани стъпки, и тя се сепна, изплашена да не получи ново подритване по крака.

– Педали – изръмжа Роберто, зяпнал мъжете. – И стига си флиртувала с клиентите.

– Не флиртувам – каза тя и направи две крачки встрани, в случай че той реши да бутне чашите или да я удари по рамото, което беше насинено още от вчера.

След това си пое дълбоко дъх, мина покрай него и осъзна, че е забравила кафето на другия младеж. Но не се върна обратно, кафето не беше толкова важно в случая. Тя се съсредоточи върху походката си, като гледаше да държи главата си изправена и да не мисли твърде много за усмивката си, защото в противен случай изражението ѝ би изглеждало сковано и престорено.

Щом се приближи, чу гласовете на двамата. Стори ѝ се, че говорят на някой скандинавски език, но не знаеше кой точно. Тя хвърли дискретен поглед към русия младеж. Имаше високо чело и красиви скули. В слабоватата му фигура имаше нещо елегантно.

– Заповядай – каза тя. – Ей сега ще донеса кафето.

– Благодаря – каза тъмнокосият приятел, макар че още не беше получил поръчката си.

А русият, който преди малко ѝ беше направил комплимент, отново изглеждаше погълнат от себе си, така че тя се извърна и вместо това погледна книгата, която беше оставил на масата.

На корицата пишеше *Луи-Фердинан Селин*, а заглавието отдолу беше на непознат за нея език. Въпреки това се досети, че става дума за „Пътешествие до края на нощта“, и усети как сърцето ѝ се разтуптя. Искаше ѝ се да каже, че я е чела. Но не посмя. Младежът стисна чашата, атмосферата отново стана напрегната и тя си помисли, че явно имаше някаква предистория, нещо неизказано, което не разбираше. Ето защо кимна и се зае да бърше съседните маси и да намества столовете, така че все пак да остане близо до двамата клиенти.

Струваше ѝ се дръзко не само защото беше един вид шпиониране, а и защото знаеше, че така страшно дразни Роберто. Без значение колко категорично бяха скъсали, той все така продължаваше да ревнува. Мислейки си за това, тя хвърли поглед към мъжете.

Русият говореше разпалено и тя се заслуша, но не разбираше и думичка. От време на време той поглеждаше към нея с известно желание и тя се осмели да се приближи. В този момент той зададе въпрос, този път на английски:

– *How lonely does it get?* – каза и добави още една фраза, която тя не чу.

Отдалечи се тихо, без да забележи как Роберто клати глава възмутено. „Докъде се простира самотата?“, промълви тя на себе си и отново се замисли за дивото куче, за което пишеше, и си представи как кучето задава въпроса. *Докъде се простира самотата?*

След това най-накрая наля кафето и тръгна обратно към масата, твърдо решена да сподели, че и тя е чела Селин.